

זוהר שבתאים יזהירו כבוד דרכי

תקון מ"ח

מתוך ספר

תקוני הזהר

מנקד

עם פירוש

מתוך מדבש

יהודי יקר!
קח חלק בקירוב הגאולה
ברחמים

סגולת אמירת תיקון מ"ח מקורו מהאר"י הק'

קריאת התיקון מ"ח שבתקוני הזהר מסוגל לתיקון נעלה בעניני קדושה

כמ"ש בספר שערי החיודים פ"ח דף כג. להגה"ק מהרש"ו זיע"א
המעלות והסגולות הנפלאות להעוסקים בלימוד הזהר והתיקונים

מהרורא ב אות ט).

יט. סגולה לכפרת עוונות, כי "הקב"ה
מזמין לו בעולם הזה דרך יכופר לו
עונו, ואינו מצטער במצטערים" (אור
יקר להרמ"ק כרך יז עמ' קמז ט"א).

כ. ביטול הצרות התחתונים על ידי
השבת הדינים העליונים (מאור עינים
פירשת ויצא).

כא. סגולה להסיר טמטום הלב (מאה שערים,
מבעל התניא).

כב. סגולה לאמונה (אמרי פנחס שער ג אות ג ועין
בספר עבודת הקודש חלק התכלית פרק י).

כג. סגולה להינצל ממינות ואפיקורסות
(אור ישירים מרא רכ"א).

כד. להנצל מחכמות חיצוניות (סוד מרע ועשה
טוב).

כה. סגולה לפרנסה (מרדש פנחס עמ' קל"ג אות מג).

כו. סגולה לפקידת עקרות (ספר המדות ערך
סוד).

כז. סגולה לריפוי חולאים קשים רח"ל
(ספר המדות ערך סוד).

כח. סגולה למגפה ושערוות (אמרי פנחס -
קאריץ שער ו אות עג).

כט. רפואה להגלים ולהוצאת קרץ (אמרי
פנחס - קאריץ שער ט אות ג).

ל. רפואה לכאב שיניים (מעשי אמת לתלמיד
החווה מלובלין תרפס בספר אמת ויציב ח"ד עמ' ל,
ועי"ש).

לא. סגולה שלא לירא בעת השינה (כתר שם
טוב - תורת הכעש"ט).

א. ישיג דבקות גדול בבוראו.

ב. גורם שיושפע העולם שפע רב.

ג. גורם שבח הקב"ה מפי מלאכיו.

ד. יקרא בן להקב"ה.

ה. תפלתו נכונה ולא בגישום.

ו. ישיג בשאלותיו בתפלתו כפי
השכלתו הנעלית.

ז. ישיג ביאור בחלקי הפשט הסתומים.

ח. ישיג מעלה גדולה בעולם הנשמות.

ט. דבריו פועלים למעלה והמדות
מתקנות.

י. בעולם הבא יעסוק בענין סתרי
התורה.

יא. ידע לייחד קונו ולעבודו בלבב שלם.

יב. זוכה לתקן ולהעלות כל מצוה
בשלימות.

יג. ימלא לבו ידאת שמים ויראת חטא,
ויסיף אומץ בעבודה, וזה בדוק (הרמ"ק
בספרו אור נעיר חלק ד-ה).

יד. זכות רשבי"י יגן עליו בעולם הזה (זכירה
לחיים - פלגי דף יד ע"ד).

טו. זכות רשבי"י יגן עליו גם לעולם הבא
(ספר אברהם במחזה דרש ט"ו להסדר).

טז. לימוד הזהר מסוגל להינצל מנאח
(מרדש פנחס - קאריץ עמ' לו אות עג).

יז. אין יצר הרע יכול להתגבר עליו (עין
להגרא משל"ה יח).

יח. מסוגל לתשובה (דברי תורה לבעל מנחת אלעזר

בעזרת
השם
יתברך

יהושע בן נון
ספר
תקוני תורה

מהתנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי

מנוקד, מפוסק ומחולק לקמעים

ועליו חונה פירוש

מתוק מדבש

מאת הגה"ק המקובל
רבי דניאל פריש זצוקל"ה
פעיה"ק ירושלים ת"ו

תיקון מה

מופץ באלפי עותקים
בארץ ובתפוצות
לזיכוי הרבים

לזכות יוסף צבי בן רחל

תקונא תמניא וארבעין

בראשית, תמן תר"י תמן שב"ת, בגוונא דא ב' ראשית ב'רא שית, ואינון תרי שבתות, עליהו אתמר (שמות לא טז) ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת וגומר, תרין זמנין אדפיר הכא שבת, לקבל שכינתא עלאה ותתאה.

לדרתם, מאי לדרתם, אלא זכאה איהו מאן דעביד לון דירה בשבת בתרי כתי לבא, ואתפני מתמן יצר הרע דאיהו חלול שבת.

ברית עולם, דא צדיק, דשריין תרוניהו עליה, חד לאמלאה ליה, וחד לאתמליא מיניה.

מתוך מדבש

פתח רבי שמעון ואמר בראשית, תמן תר"י תמן שב"ת במלת בראשית יש אותיות תר"י ואותיות שב"ת (ואות ת' כפולה), ומפרש (ס"ג הגר"א) ואינון תרי שבתות והם רומזות על שתי שבתות, עליהו אתמר עליהם נאמר ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת וגומר הנה תרין זמנין אדפיר הכא שבת שתי פעמים מזכיר הכתוב כאן "שבת", לקבל שכינתא עלאה ותתאה כנגד שכינה העליונה שהיא הבינה, וכנגד שכינה התחתונה שהיא המלכות, והולך ומפרש המשך הפסוק.

ומש"כ לדרתם יש לשאול, מאי לדרתם למה כתוב מלת לדרתם חסר, ומשיב אלא זכאה איהו מאן דעביד לון דירה בשבת בתרי כתי לבא אלא אשרי הוא מי שעושה לבניה ומלכות דירה בשבת, בשני בתים של הלב, דהיינו בחלל הימיני תשרה בו הבינה, ובחלל השמאלי המלכות, ואתפני מתמן יצר הרע דאיהו חלול שבת ויפנה מחלל השמאלי את היצר הרע שהוא המביא לידי חלול שבת, על ידי שישמור את עצמו בשבת מכעס שנחשב לחלול שבת, כי כעסו הוא מבעיר אש בגופו כדלקמן.

ומש"כ אחר כך ברית עולם היינו דא צדיק היינו כללות ז"א שנקרא לפעמים בשם צדיק (כ"ל דף פד סוף ע"ג), דשריין תרוניהו עליה ששתי השכינות שורות עליו, חד לאמלאה ליה הבינה שורה עליו למלאותו במוחין דגדלות בהתלבשות הנה"י שלה, ובחסדים וגבורות היוצאים מיסודה ומתפשטים בכל גופו דז"א, וחד לאתמליא מיניה והמלכות מתייחדת עם ז"א כדי להתמלאות ממנו, כי היא מקבלת מז"א את כל האורות המוחין והאורות החסדים והגבורות בשעת היחוד, כי לית לה מגרמה כלום רק מה שהיא מקבלת מז"א בעלה.

(שע"ר והגר"א)

בני ישראל, אינו תרין פליין נצח והוד, בנוי ד'ישראל סבא. עמודא דאמצעייתא, תלת שביעי שביעי, אלין תלת אבהן.
ענג שבת, (בראשית 3 י') ונ"הר יוצא מ"עדן להשקות את הג'ן, ונהר, אית נהר ואית נהר, אית נהר דאתקרי (שופטים 13 כא) נהר פלגיו, ואית נהר דאתקרי (תהלים 124 ה) נחל קדומים.

עדן עלאה עליה אתמר (ישעיה 51 ג) עין לא ראתה אלהים וזולתה, האי נהר איהו ו', דנפיק מעדן עלאה דאיהו א', ואעבר בין אבא

מתוק מדבש

ומש"כ אחר כך בני ובין בני ישראל מפרש אינו תרין פליין נצח והוד הם סוד שתי כליות שהם פנימיות נצח והוד דז"א, שכנגדם באחורי ז"א עומדת המלכות, ומקבלת האורותיה על ידם, והטעם שנצח והוד נקראים בני ישראל, כי הם בנוי ד'ישראל סבא בנם של ישראל סבא שהוא התפארת דז"א, שנצח והוד יוצאים ממנו.

ומש"כ אחר כך (ה"ג הבר"ה) וביום השביעי שבת וינפש, דא עמודא דאמצעייתא זה התפארת שבעמוד האמצעי שנקרא יום השביעי לפי שמשפיע במלכות שהיא ספירה השביעית, קליל תלת אבהן והתפארת כולל את שלשה האבות חג"ת, שהם סוד תלת שביעי שביעי של פעמים מלת "שביעי" הכתוב בפרשת ויכלו, הנקראים שביעיות לפי שהם משפיעים במלכות.

הנה כנוי "נהר" סתם הוא היסוד, כמ"ש לקמן (דף פח ע"ה) "ונהר נכל אתר ליהו ו'", ולפי הענין ולפי הסמיכות אל מלת "נהר", נודע נחיתת היסוד הפרטי שמדבר בו, וזה נבין המשך המאמר בס"ד.

ועתה מפרש את שאר עניני שבת, ואמר ענג שבת נרמז במש"כ ונ"הר יוצא מעדן להשקות את הג'ן שיש בראשי חיבות מלת ענג, ומפרש מש"כ ונהר יוצא מעדן, היינו כי אית נהר ואית נהר יש נהר ויש נהר, ומפרש אית נהר דאתקרי נהר פלגיו יש נהר הנקרא נהר פלגיו, שהוא היסוד דז"א שבו יורדים נהרי החסד והגבורה, וכל בחינה ובחינה היא ענין לעצמו, כי כל אחד מן החמשה חסדים או מחמשה גבורות משונה מחבירו, לכן הם פלגים רבים המתפרדים ומתחלקים זה מזה, ואית נהר דאתקרי נחל קדומים ויש נהר שנקרא נחל קדומים, שהם היסודות של אבא ואימא, שהם קדומים מימי קדם, שהם ממשיכים את החסדים והגבורות לז"א. (שער ומפרשים)

מה שכתוב ונהר יוצא מ"עדן", הנה עדן עלאה עדן העליון שהוא א"א, עליה אתמר עליו נאמר עין לא ראתה אלהים וזולתה שאין שום עין משגת בו, ואמר האי נהר איהו ו' היינו היסוד דא"א שנקרא נהר והוא סוד אות ו' (כמו כל היסודות). דנפיק מעדן עלאה דאיהו א' שיוצא מעדן העליון שהוא סוד אות א', כי אות א' היא בא"א לפי שהוא פרצוף הראשון באצילות, ומיסוד דא"א נמשכים חסדים וגבורות לזו"ן, ואעבר בין אבא ואימא

וַאִימָא, וְאִזִּיל חֲמֵשׁ מֵאוֹת שָׁנָה, וּמִטִּי עַד צְדִיק שְׁבִיעִי, וּמִתַּמָּן אֲשָׁקִי
לְגִנְתָּא דְּאִיהִי שְׁכִינְתָּא תַתָּאָה.

זָכָאָה אִיהוּ מֵאֵן דְּנָטִיר דִּירָה לְשִׁבְתָּ דְּאִיהוּ לְבָא, דְּלֹא אֲתַקְרִיב תַּמָּן
עֲצִיבו דְּטָחוּל, וְכַעַס דְּמָרָה דְּאִיהוּ נוֹרָא דְּגִיּהֲנָם, דְּעָלָה אֲתַמָּר
(שמות לה ג) לֹא תִבְעֲרוּ אֵשׁ בְּכָל מוֹשְׁבוֹתֵיכֶם בַּיּוֹם הַשִּׁבְתָּ, וְהָכִי הוּא
וְדָאִי דְּכָל מֵאֵן דְּכַעֲסִים בְּאֵלוּ אוֹקִיד נוֹרָא דְּגִיּהֲנָם.

אַרְבַּעִים מְלָאכּוֹת חֹסֶר חַד, אֵינּוּן לְקַבֵּל אַרְבַּעִים מְלָקִיּוֹת חֹסֶר חַד,
בְּשִׁבְתָּ. וְאֵינּוּן, עֲשָׂרָה דְּלָקָה אָדָם, וְעֲשָׂרָה לְחֹהָ, וְעֲשָׂרָה

מחוק מדבש

בֵּין אָבָא וְאִימָא וּתְחִילָה עוֹבְרִים וּמִתְלַבְּשִׁים בִּיסּוּדוֹת שֶׁל אַבָּא וְאִימָא, וְאִזִּיל חֲמֵשׁ מֵאוֹת
שָׁנָה וְהֵם הוֹלִכִים חֲמֵשׁ מֵאוֹת שָׁנָה, כִּי חֲמִשָּׁה חֲסִידִים אוֹ חֲמִשָּׁה גְבוּרֹת הִיוּצִאִים מֵאֶ"א כֹּל
אֶחָד כְּלוּל מֵעֶשֶׂר וְעֶשֶׂר מֵעֶשֶׂר שֶׁהֵם ת"ק בְּחִינוֹת פְּרִטּוּיֹת, וְהֵם מִתְפַּשְּׁטִים בְּחִמְשָׁה קְצוּוֹת חֲגִ"ת
נ"ה דו"א, וּמִטִּי עַד צְדִיק שְׁבִיעִי וּמִגִּיעִים עַד הַצְדִּיק שֶׁהוּא הִיסּוּד דו"א שֶׁהוּא שְׁבִיעִי מִבִּינָה
וּלְמִטָּה, וּמִתַּמָּן אֲשָׁקִי לְגִנְתָּא דְּאִיהִי שְׁכִינְתָּא תַתָּאָה וּמֵן הִיסּוּד מִשְׁקָה דו"א לֵגֵן שְׁהִיא
הַשְׁכִּינָה הַתַּחְתּוֹנָה אֶת הָאֲרוֹת הַחוּ"ג. (ש"ע"ר וּמִפְרִשִּׁים)

וּמִפְרֵשׁ יוֹתֵר מִה שֶׁאִמֵּר לַעֲלִי "זָכָאָה מֵאֵן דְּעִבִּיד לֶון דִּירָה בִּשְׁבַת בְּתֵי לְבָא", וְאִמֵּר
זָכָאָה אִיהוּ מֵאֵן דְּנָטִיר דִּירָה לְשִׁבְתָּ דְּאִיהוּ לְבָא אֲשֵׁרִי מִי שְׁשׁוּמֵר דִּירָה נִקִּיה
לְשַׁבַּת שֶׁהוּא הֵלֶב, כִּי הֵלֶב הוּא דִּירָה לְבִינָה וּלְמַלְכוּת כְּנוֹכַר, וּשְׁמִירָתוֹ הִיא דְּלֹא אֲתַקְרִיב
תַּמָּן עֲצִיבו דְּטָחוּל שֶׁלֹּא יִתְקַרֵּב שֶׁם עֲצָבוֹת מִבַּת זִוְגוֹ שֶׁל הַס"מ הַנִּקְרָאִת טָחוּל, כִּי מִמֶּנָּה
בָּאָה הָעֲצָבוֹת, וְכַעַס דְּמָרָה וְכַעַס שֶׁל הַמְרָה, ר"ל הַכַּעַס הוּא מִן הַס"מ הַנִּקְרָא כְּבֵד שֶׁהוּא
הַכּוֹעֵס, וְהַמְרָה שֶׁהִיא בִּינָה דְּקִלִּיפָה מְעוֹרֶרֶת אוֹתוֹ אֶל הַכַּעַס, דְּאִיהוּ נוֹרָא דְּגִיּהֲנָם כִּי
הַכַּעַס הוּא אֵשׁ הַגִּיּהֲנָם בְּלָבוֹ שֶׁל אָדָם, דְּעָלָה אֲתַמָּר שֶׁעַל הַכַּעַס נִאֲמַר לֹא תִבְעֲרוּ אֵשׁ
בְּכָל מוֹשְׁבוֹתֵיכֶם הֵייוּ בְּשֵׁתִי מוֹשְׁבוֹת שֶׁהֵם שְׁנֵי חֲלָלֵי הֵלֶב, בַּיּוֹם הַשִּׁבְתָּ שֶׁאֵין הַכַּעַס
הוּא חֲמוּר בְּיוֹתֵר, וְאִמֵּר וְהָכִי הוּא וְדָאִי וְכַךְ הוּא וְדָאִי דְּכָל מֵאֵן דְּכַעֲסִים בְּאֵלוּ אוֹקִיד
נוֹרָא דְּגִיּהֲנָם כִּי כֹל מִי שְׁכּוֹעַס בְּשַׁבַּת נִחְשָׁב לוֹ כְּאִילוּ הִדְלִיק אֶת אֵשׁ הַגִּיּהֲנָם בְּשַׁבַּת.
(הַגִּר"א וּמִפְרִשִּׁים)

וּמִפְרֵשׁ עוֹד אֶת עֲנִין מִלְּאכּוֹת שַׁבַּת, וְאִמֵּר אַרְבַּעִים מְלָאכּוֹת חֹסֶר חַד הַמְּפֹרָשִׁים בְּמִס' שַׁבַּת
(דף עג ע"ב), אֵינּוּן לְקַבֵּל אַרְבַּעִים מְלָקִיּוֹת חֹסֶר חַד בְּשִׁבְתָּ הֵם כְּנֶגֶד אַרְבַּעִים מְלָקִיּוֹת
פְּחוֹת אַחַת, שֶׁאִסּוּר לִלְקוֹת בְּשַׁבַּת. וְאֵינּוּן וְהִט"ל מְלָקִיּוֹת הֵם כְּנֶגֶד עֲשָׂרָה דְּלָקָה אָדָם עֲשֶׂרָה
מְלָקִיּוֹת שֶׁהֵם עֶשֶׂר קְלָלוֹת שֶׁנִּתְקַלֵּל אָדָם הָרָשׁוֹן, וְעֲשָׂרָה לְחֹהָ וְעֶשֶׂר קְלָלוֹת לְחֹהָ, וְעֲשָׂרָה

לְנֶחֱשׁ, וְתִשְׁעָה לְאַרְעָא, וּבִגִּין דָּא אָמְרוּ מְאִרִי מִתְנִיתִין אִין לִוְקִין בְּשִׁבְתָּ, דְּאֵלִין מְלָאכֹת אֵינֻן חֲשִׁיבִין לְיִשְׂרָאֵל לְקַבֵּל מְלָקִיּוֹת. יִצְיָאוֹת הַשְּׁבֶת שְׁתֵּים, אֵינֻן עֲקִירָה וְהִנָּחָה, דְּעֵבִיד לֹון בְּבֵת אַחַת. מֵאֵן דְּאֶעְקֵר חֲפֵץ מֵאַתְרִיהּ וְאַנֵּחַ לִיהּ לְבֵר מֵאַתְרִיהּ וּמִרְשֻׁתֶּיהּ, כְּאֵלֹו אֶעְקֵר אֵילָנָא דְחַיִּי דְּאִיהּ אוֹת בְּרִית, וְאַנֵּחַ לִיהּ בְּרִשׁוֹ נִוְכְרָא, מֵאֵן דְּעֵבִיד דָּא גְרִים דְּאֶעְקֵר נִשְׁמָתֶיהּ מִרְשֻׁת דִּילָהּ, וְאַנֵּחַ לִיהּ בְּרִשׁוֹ אַחְרָא דְּאִיהּ מְרָה וּטְחוּל, וְדָא גְרִם לְיִשְׂרָאֵל דְּאַתְעֲקְרוּ מֵאַרְעָא דְיִשְׂרָאֵל, וְאַתְגַּלְיָאוּ בְּאַרְעָא נִוְכְרָא דְּאִיהּ רְשֻׁת הָרַבִּים. וְהָכִי אִיהּ מֵאֵן דְּאֶעִיל אוֹת בְּרִית קֹדֶשׁ דִּילִיהּ בְּרִשׁוֹ נִוְכְרָא.

מחוק מדבש

לְנֶחֱשׁ ועשר קללות לנחש, וְתִשְׁעָה לְאַרְעָא ותשע קללות לארץ, הרי ביחד ל"ט, (כמבואר צמאורנו מהר מדש רומ דף לו ע"ג), וּבִגִּין דָּא אָמְרוּ מְאִרִי מִתְנִיתִין ובשביל זה אמרו חכמי המשנה (מס' פ' פתסם דף רמג ע"ג נדע"מ) אִין לִוְקִין בְּשִׁבְתָּ את המחויבים מלקות, דְּאֵלִין מְלָאכֹת אֵינֻן חֲשִׁיבִין לְיִשְׂרָאֵל לְקַבֵּל מְלָקִיּוֹת כי אלו הט"ל מלאכות שצריך לעסוק בהם בימות החול, נחשבים לכפרה לישראל כנגד הט"ל מלקיות, אבל בשבת על ידי שבני ישראל מונעים את עצמם מעשיית הט"ל מלאכות, נפטרים מט"ל המלקיות. (גל"ר ומפרשים) ואמר עוד כי מה שאמרו חז"ל (נרש מס' שנת) יִצְיָאוֹת הַשְּׁבֶת שְׁתֵּים ר"ל איסור ההוצאה שמרשות לרשות (כפרש"י סס) הם שתיים, ומפרש אֵינֻן עֲקִירָה וְהִנָּחָה הם עקירה מרשות היחיד והנחה ברשות הרבים, דְּעֵבִיד לֹון בְּבֵת אַחַת עששה אותם בפעם אחת, לאפוקי אם עמד באמצע ונח במקום פטור. ועתה מפרש את סודו, ואמר מֵאֵן דְּאֶעְקֵר חֲפֵץ מֵאַתְרִיהּ מי שעוקר חפץ ממקומו מרשות היחיד, וְאַנֵּחַ לִיהּ לְבֵר מֵאַתְרִיהּ וּמִרְשֻׁתֶּיהּ ומניח אותו חוץ ממקומו ומרשותו, דהיינו ברשות הרבים, נחשב לו כְּאֵלֹו אֶעְקֵר אֵילָנָא דְחַיִּי דְּאִיהּ אוֹת בְּרִית כאילו עקר את עץ החיים שהוא את בריה, דהיינו היסוד דז"א, שהוא סוד יום השבת (כמבואר לעיל דף פד ע"ב), וְאַנֵּחַ לִיהּ בְּרִשׁוֹ נִוְכְרָא והניח אותו ברשות נכרי, דהיינו במקום וברשות הסטרא אחרא, מֵאֵן דְּעֵבִיד דָּא ומי שעושה זאת, גְרִים דְּאֶעְקֵר נִשְׁמָתֶיהּ מִרְשֻׁת דִּילָהּ גרם שעוקר נשמתו מרשות שלה שהיא רשות הקדושה, וְאַנֵּחַ לִיהּ בְּרִשׁוֹ אַחְרָא דְּאִיהּ מְרָה וּטְחוּל והניח אותה ברשות אחרת, שהוא מרה וטחול, שהם שתי נקבות בינה (או לאה) ומלכות דקליפה, וְדָא גְרִם לְיִשְׂרָאֵל דְּאַתְעֲקְרוּ מֵאַרְעָא דְיִשְׂרָאֵל ועון חלול שבת של כללות ישראל גרם להם שנעקרו מארץ ישראל, שהיא רשות יחידו של עולם, וְאַתְגַּלְיָאוּ בְּאַרְעָא נִוְכְרָא דְּאִיהּ רְשֻׁת הָרַבִּים והלכו בגלות בארץ נכריה שהיא רשות הרבים, דהיינו רשות הסטרא אחרא. ואמר וְהָכִי אִיהּ וכך הוא מֵאֵן דְּאֶעִיל אוֹת בְּרִית קֹדֶשׁ דִּילִיהּ בְּרִשׁוֹ נִוְכְרָא מי שמכניס את אות בריה קודש שלו ברשות נכריה, דהיינו בגויה רח"ל, נחשב לו כאילו הוציא הטפות מרשות יחידו של עולם לרשות הסטרא אחרא, וגורם גלות להשכינה הקדושה. (גל"ר ומפרשים)

שְׁבַתָאִי אִיהוּ טָחול. חַמָּה, אֶתְתָא בִישָׁא מָרָה. שְׁבַתָאִי עָלִיה אֲתָמֵר
 (בראשית לו כד) **וְהַבּוֹר רַק אֵין בּוֹ מִים, מִים אֵין בּוֹ אֲבָל נַחְשִׁים**
וְעַקְרָבִים יֵשׁ בּוֹ, וְאִיהוּ רָעַב וְצָמָאון וְקִינָה וְהֶסְפֵּד (דף פה ע"ב) **וְחֲשׂוּכָא**
וְקַבְלָא, וְאִיהִי גְלוּתָא לְיִשְׂרָאֵל. וְצִירִכִין יִשְׂרָאֵל לְמַעַבְדַּ לָּהּ שְׁנוּי בְּכֻלָּא
וְהָא אוֹקְמוּהּ.

וְאִיהוּ דְּבוֹר דְּחול דְּאִיהוּ אֶסִיר בְּשַׁבָּת. וְכֵד לָא אֲשַׁפְּחַת אֲתֵר לְשִׁרְיָא
תַּמָּן, אִיהִי בְרַחַת, כְּגוּוֹנָא דְּשַׁפְּחָה דְּאַבְרָהָם דְּאֲתָמֵר בָּהּ (בראשית
 טו ב) **מִפְּנֵי שְׂרִי גְבֻרְתִּי אֲנֹכִי בְרַחַת.**

מחוק מדבש

להנין את מאמר הנצ"ע"ה, נקדים מה שנודע (עיין ברש"י נצמס' ברבות דף נט ע"ג) שיש שצנעה כוכבי לכת, והס': שצמאל, דקק, מאדים, חמה, נוגה, כוכב, לננה. ונדרשים הס ככל מקום כנגד השצעה ספירות, לפעמים על השצעה ספירות דקדושה (כמונא לעיל נצקדמה דף ד ע"ג צצאוריו כרך א עמ' נו), ופעמים על השצעה ספירות של הסטרא אחרא כולקמן.

ומפרש את ענין הטחול והמרה, כי **שְׁבַתָאִי אִיהוּ טָחול** שבתאי שהוא אחד משבעה כוכבי לכת, הוא כנגד הטחול שהיא בחינת המלכות דקליפה. **חַמָּה אֶתְתָא בִישָׁא מָרָה** חמה שבשבעה כוכבי לכת, היא בחינת אשה רעה הנקראת מרה, דהיינו הבינה דקליפה. ואמר עוד **שְׁבַתָאִי עָלִיה אֲתָמֵר** על שבתאי נאמר **וְהַבּוֹר רַק אֵין בּוֹ מִים** ואמר וחו"ל (נצמס' שנת דף כג ע"א) **מִים אֵין בּוֹ אֲבָל נַחְשִׁים וְעַקְרָבִים יֵשׁ בּוֹ** שכל מיני מזיקים נמצאים בחורב, ור"ל שבתאי שהוא כוכב הראשון משבעה כוכבי לכת, הוא בחינת היכל הראשון של היכלות הקליפות מלמטה למעלה, והוא כנגד המלכות דקדושה שהיא מלאה מכל אורות הספירות המשפיעות בה, ושבתאי הוא מלא מכל כחות הרעים הנקראים נחשים ועקרבים, **וְאִיהוּ ומננה יוצאים כל מיני עונשים של רָעַב, וְצָמָאון, וְקִינָה, וְהֶסְפֵּד** (דף פה ע"ב) **וְחֲשׂוּכָא וחשך וְקַבְלָא ואפלה, וְאִיהִי גְלוּתָא לְיִשְׂרָאֵל ועל ידה נגרים הגלות לישראל, הנה פרט כאן ששה דברים כנגד הששה קצוות שבה, וכל זה הם היפך של תענוגי שבת שצריך לענוג באכילת בשר ודגים, ושתיית יין, ושמחה ורנה, ואור הנר לכבוד שבת. וכדי להנצל מכל כחות הרעים של שבתאי השולט בשבת וצִירִכִין יִשְׂרָאֵל לְמַעַבְדַּ לָּהּ צריכים ישראל לעשות לשבת שְׁנוּי בְּכֻלָּא שינוי בכל הדברים, וְהָא אוֹקְמוּהּ והרי כבר ביארנו (לעיל תקון כא דף נו ע"א). (הגר"א וכ"מ ומפרשים)**

ויש עוד ענין בשמירת שבת, **וְאִיהוּ דְּבוֹר דְּחול דְּאִיהוּ אֶסִיר בְּשַׁבָּת** הוא דבור חול בעסקי העולם שהוא אסור בשבת, כמאמר חו"ל (נצמס' שנת דף קיג ע"ג), שלא יהא דבורך של שבת כדבורך של חול. **וְכֵד לָא אֲשַׁפְּחַת אֲתֵר לְשִׁרְיָא תַּמָּן** וכשהקליפה אינה מוצאה מקום באברי האדם לשירות שם, על ידי שמירת שבת מכעס ועצבות ודבורי חול, **אִיהִי בְרַחַת** אז היא בורחת משם, **כְּגוּוֹנָא דְּשַׁפְּחָה דְּאַבְרָהָם** כמו השפחה של אברהם, **דְּאֲתָמֵר בָּהּ** שנאמר **בַּהּ מִפְּנֵי שְׂרִי גְבֻרְתִּי אֲנֹכִי בְרַחַת** כן בורחת הנוקבא דקליפה ממי שמקדש את עצמו בקדושת שבת ומשרה עליו את השכינה. (הגר"א ונל"ר)

טחול, עלה אתמר (שמות ג ה) של נעליך מעל רגליך, נעל מוטנף דטפה סרוחה, פי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קדש הוא, דא שבת, ועליה אמרת שכינתא (שיר ה ג) פשטתי את כתנתי איכבה אלבשנה, רחצתי את רגלי איכבה אטנפם, ובגין דא צריך בר נש בשבת לשנויי בלבושין בשרגא במאכלין.

וצריך למנהי מוסיף מחול על הקדש, וכל המוסיף מוסיפין ליה נפש יתירה בשבת, וכל הגורע גורעין ליה ההיא נפש יתירה חס ושלום.

מתוך מדבש

טחול שהוא הנוקבא של הס"מ, עלה אתמר עליה נאמר למשה רבינו של נעליך מעל רגליך ומפרש נעל מוטנף דטפה סרוחה שסיר ויפשוט ממנו את הנפש המתאווה הנקראת נעל, שיש בה אחיות הנוקבא דקליפה שהיא מטונפת ונקראת טפה סרוחה, ומש"כ פי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קדש הוא, דא שבת כי על ידי שמירת שבת וזכים להשראת השכינה הנקראת אדמת קדש, והיא בחינת שבת, ועליה אמרת שכינתא ועל הנוקבא דקליפה אומרת השכינה פשטתי את כתנתי דהיינו את הלבוש של חול שיש בו אחיות הנוקבא דקליפה על ידי עונותיהם של ישראל, איכבה אלבשנה על ידי חלול שבת, וכן רחצתי את רגלי שהם סוד הנה"י של השכינה שהיו בימי החול רגליה יורדות מות, ובערב שבת הם עולים מן הקליפה למקום החג"ת שלה, איכבה אטנפם אם אחזור להורידם למקום הקליפה על ידי חלול שבת ח"ו, ובגין דא ובשכיל להתרחק מהקליפות, צריך בר נש בשבת לשנויי בלבושין בשרגא במאכלין צריך האדם לעשות שינוי בשבת, להתלבש בלבושים יפים, ולהאיר את הבית בנרות, ולהכין מאכלים טובים לכבוד שבת, כמבואר לעיל (תקון כ"א דף מ ע"א).

וצריך למנהי וצריך גם כן להיות מוסיף מחול על הקדש בכניסת שבת ועל ידי זה מפרידים את דבקות קליפת נוגה מהקדושה, ואם בתוספת שבת נשאר דבוקה בקדושה קצת מקליפת נוגה הנקראת חול, אז מוסיפים אותה על הקדש, שחורית להיות טוב גמור, והוא סוד תוספת שבת, וכל המוסיף מחול על הקדש מוסיפין ליה נפש יתירה בשבת מן המלכות לפי שהרחיק ממנה את אחיות קליפת נוגה בתוספת שבת, וכל הגורע מתוספת שבת, דהיינו שמאחר לקבל את השבת, או שמקדים לצאת מן השבת, גורעין ליה ההיא נפש יתירה חס ושלום ונשאר בנפש החול שהיא מקליפת נוגה, לכן צריך להזהר להוסיף מחול על הקדש. (גל"ר ומפרשים)

להבין. להפעל. ולהגלות

את מתיקות אורו של רבי שמעון!

זהר הקדוש עם הפירוש הנפלא 'מתוק מדבש'

שבזכותה עשרות אלפים בכל תפוצות ישראל
מתעלים ומתענגים בלימוד והבנת הזוהר הקדוש

זה הזמן שלך לזכות לאורו וישועתו של רבי שמעון!

להזמנות בארה"ב:

להזמנות בארה"ק:

845 664 5168

1800 350 330

משלוחים חינם עד הבית

והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע, בהאי
חיבורא דילך, דאיהו ספר הזוהר, וכו'.
ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא
דחיי, דאיהו האי ספר הזוהר, יפקון ביה
מן גלותא ברחמי.

מתוק מדבש:

ולפי שעתידים ישראל לטעום
מעץ החיים שהוא ספר הזוהר, יצאו
על ידו מן הגלות ברחמים.

(זוהר נשא רע"מ קכ"ד ע"ב)